

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

วัยรุ่นคือวัยที่มีช่วงชีวิตระหว่างวัยเด็กกับวัยผู้ใหญ่ โดยเฉลี่ยจะมีอายุ ระหว่าง 10-19 ปี Health Organization [WHO] ซึ่งเป็นวัยที่สำคัญยิ่งเนื่องจากการพัฒนาเปลี่ยนแปลงอย่างมาก ทั้งทางด้านโครงสร้างของร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สติปัญญา บุคลิกภาพและสังคม วัยรุ่นเป็นวัยแห่งการเรียนรู้ ต้องการอิสระมีความคิดเป็นของตนเอง อยากรู้ อยากลอง อยากเห็นและชอบเรียนรู้ทุกอย่างด้วยตนเอง โดยการสะสมประสบการณ์การรับรู้ที่เกิดจากการมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมในการค้นหาตัวตนของตนเอง เพื่อนำมาหล่อหลอมบุคลิกภาพให้มีเอกลักษณ์แห่งตนสำหรับการเป็นผู้ใหญ่ในวันข้างหน้า หากช่วงชีวิตในวัยรุ่นคนใดได้รับรู้ประสบการณ์ที่ไม่ดีต้องพบกับปัญหานานัปการ จะมีผลทำให้วัยรุ่นคนนั้นสับสนประสบการณ์ล้มเหลวต่อการปรับตัว ไม่สามารถค้นหาตัวตนหรือไม่รู้จักตัวตน จะเกิดอารมณ์ไม่มั่นคงแล้วนำไปสู่การแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม ไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบของโรงเรียน ขาดแรงจูงใจที่จะพัฒนาตนเอง และในขณะที่เสียโอกาสส่งผลให้วัยรุ่นเกิดการเปลี่ยนแปลงมากที่สุดในช่วงหนึ่งของชีวิต อาจจะทำให้สร้างปัญหาให้เกิดแก่ตนเองหรือสังคมได้ โดยเฉพาะปัญหาด้านพฤติกรรมและยาเสพติด(อุมาพร ตรีงคสมบัติ, 2543) ที่ส่งผลต่อปัญหาด้านสุขภาพจิตและไม่สามารถเผชิญกับปัญหาได้อย่างเหมาะสม

ความเครียดเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ทำให้เกิดปัญหาด้านจิตใจและพฤติกรรมได้ เนื่องจากไม่สามารถปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อมที่เปลี่ยนไปได้เหมาะสม จากการสำรวจความเครียดการจัดการกับปัญหา และการสนับสนุนทางสังคมของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 สังกัดกรมสามัญศึกษา พบว่านักเรียนส่วนใหญ่ร้อยละ 47.2 มีระดับความเครียดอยู่ในเกณฑ์ปกติ เป็นระดับความเครียดในระดับพอเหมาะจะเป็นประโยชน์ในการดำเนินชีวิตประจำวันได้ โดยที่ร้อยละ 19.1 มีความเครียดในระดับสูงกว่าปกติมาก ซึ่งมีผลเสียต่อการปฏิบัติหน้าที่ในชีวิตประจำวัน อาจนำไปสู่ความเจ็บป่วยและความผิดปกติทางด้านจิตใจ และประสบกับความล้มเหลวในการจัดการกับความเครียดและปัญหาต่างๆ หรือไม่สามารถปรับตัวได้อย่างเหมาะสมกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เหตุการณ์ส่วนใหญ่ที่ทำให้เกิดความเครียดมากที่สุดได้แก่ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นภายในโรงเรียน เรื่องการศึกษาและการสอบเข้ามหาวิทยาลัย เป็นแหล่งความเครียดที่สำคัญนักเรียนส่วนใหญ่มักประสบกับเหตุการณ์ด้านนี้ รองลงมาคือสถานการณ์ในครอบครัว การเปลี่ยนแปลงสุขภาพร่างกาย รวมถึงเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรัก ปัญหาที่พบมากที่สุด คือ ปัญหาทางด้านอารมณ์และปัญหาทางกายร้อยละ 28.21 รองลงมาคือ ปัญหาความประพฤติ เช่น

ก้าวร้าว รุนแรง ทำร้ายตนเองและผู้อื่น เบี่ยงเบนทางเพศ ปัญหาการเรียน(อรุณี เกษรอุบล,2544) นักเรียนที่มีปัญหาสุขภาพจิต มักจะมีการแสดงออกทางด้านอารมณ์และด้านร่างกายมากที่สุด เช่น วิตกกังวล ซึมเศร้า ปวดศีรษะ รongมาคือปัญหาความประพฤติและปัญหาการเรียน (ตุษีรา ภัทรายุทธวรรณ์,2538)

การใช้ความสามารถในการเผชิญกับปัญหาที่ไม่เหมาะสมเป็นอีกสาเหตุหนึ่ง ที่ส่งผลให้เกิดปัญหาพฤติกรรมได้ พบได้จากการสำรวจของสำนักงานสถิติแห่งชาติปี 2545 ที่พบว่าเด็กและเยาวชนไทยใช้เวลาพักผ่อนไปกับกิจกรรมบันเทิงมากกว่ากิจกรรมที่สร้างสรรค์ วัยรุ่นอายุ 15 ปีขึ้นไป ดื่มสุราและสูบบุหรี่มากขึ้น วัยรุ่นหญิงมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกระหว่างอายุ 13-19 ปี และมีความเชื่อเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนการแต่งงานมากขึ้น และผลสำรวจปี 2546 พบว่าวัยรุ่นเสี่ยงต่อการเกิดปัญหาสุขภาพจิตและมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม เช่นขาดสัมพันธภาพและทักษะทางสังคม ขาดวินัย มีการเลียนแบบพฤติกรรมที่ก้าวร้าวรุนแรง เนื่องจากเยาวชนติดเกมส่คอมพิวเตอร์ร้อยละ 16 มีการใช้บริการร้านให้เช่าอินเทอร์เน็ตร้อยละ 58 (สำนักงานสถิติแห่งชาติ,2546) ผลจากการวิเคราะห์ดัชนีเชิงเหตุและผลของคุณภาพชีวิตสมรสในครอบครัวไทยของสำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติพบว่า ลักษณะจิตใจและพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนของวัยรุ่นมีสาเหตุมาจากความสัมพันธ์ในครอบครัว ซึ่งเป็นความสัมพันธ์ระหว่างพ่อกับแม่ เด็กกับพ่อแม่ รวมทั้งเด็กกับพี่น้อง ที่สำคัญที่สุดคือพ่อแม่มีความสัมพันธ์ที่ไม่ราบรื่น ทะเลาะเบาะแว้งกัน ไม่สามัคคีปรองดองกันแต่ยังคงทนอยู่ด้วยกันทำให้สภาพเช่นนี้สร้างความเครียดในครอบครัวมากที่สุด ส่งผลเสียต่อจิตใจและพฤติกรรมของเด็กอย่างรุนแรง และอาจรุนแรงกว่าที่เด็กอยู่ในสภาพครอบครัวแตกแยกไปแล้ว เด็กที่อยู่ในสภาวะที่ครอบครัวตึงเครียดมักมีความวิตกกังวลสูง ปรับตัวทางอารมณ์สังคมได้ไม่ดี เช่น ขาดความเข้าใจตนเองและผู้อื่น ไม่รู้ว่าจะทำตนอย่างไรจึงจะเป็นที่ยอมรับของคนอื่น เด็กอาจกลายเป็นคนก้าวร้าว ตรงกันข้ามเด็กที่อยู่ในครอบครัวที่พ่อแม่รักใคร่สามัคคีกันดี เด็กจะเติบโตเป็นคนมีสุขภาพจิตดีและมีการปรับตัวทางอารมณ์สังคมดี ส่งผลให้สามารถคิดสร้างอนาคตและเห็นว่าต้องทำดีวันนี้เพื่ออนาคตที่ดีในวันข้างหน้าไม่ก้าวร้าวเก็บกด (งามตา วนิทนานนท์ ,2547)

จากผลของการดำเนินงานด้านสุขภาพจิตโรงพยาบาลบางปะหัน ในการจัดทำโครงการคลินิกรักษใจวัยรุ่นเพื่อแก้ไขปัญหาสุขภาพจิตและปัญหาพฤติกรรม ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในโรงเรียนบางปะหัน ทางโรงพยาบาลบางปะหันได้ร่วมมือกับโรงเรียนบางปะหัน ให้มีการจัดตั้งคลินิกรักษใจวัยรุ่นขึ้นที่โรงเรียนบางปะหัน โดยมีพยาบาลที่รับผิดชอบงานด้านสุขภาพจิตเป็นผู้ให้บริการประจำศูนย์ ลักษณะบริการที่มีในศูนย์คือ การบริการให้คำปรึกษา การประเมินภาวะ จิตสังคม การดูแลนักเรียนที่มีปัญหาสุขภาพจิต ปัญหาพฤติกรรมและยาเสพติด และมีระบบการส่งต่อเพื่อให้การบำบัดรักษาโดยแพทย์ที่โรงพยาบาลบางปะหัน เปิดให้บริการทุกหน่วยวันพุธและวันศุกร์ เวลา 13.00 – 16.00 น. เริ่มตั้งแต่ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษาที่ 2547 จนถึงปัจจุบัน รวมระยะเวลาทั้งสิ้นคือ 1 ปี ผลการดำเนินงานที่ผ่านมา ภาคการเรียนที่ 1 มีการให้ความรู้กับนักเรียน โดยให้

ความรู้และแนวทางในการป้องกันเรื่องปัญหาสุขภาพจิต ยาเสพติด ปัญหาพฤติกรรมและปัญหาเรื่องเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น มีนักเรียนได้รับความรู้ทั้งหมดจำนวน 207 ราย โดยสลับชั้นในการให้ความรู้ในวิชาพัฒนาผู้เรียนที่ทางโรงเรียนได้จัดไว้ในแต่ละชั้นอยู่แล้ว รวมทั้งมีนักเรียนมารับคำปรึกษาที่มีปัญหาเกี่ยวกับความเครียดในเรื่องต่างๆ ทั้งหมด 35 ราย ซึ่งจากการประเมินด้วยแบบประเมินและวิเคราะห์ความเครียดด้วยตนเองของกรมสุขภาพจิต ที่ประเมินเกี่ยวกับความรู้สึกที่มีผลเสียต่อสุขภาพ การพักผ่อน ลักษณะการแสดงออกทางร่างกายที่ส่งผลต่อความเครียด โดยมีคำถามทั้งหมด 20 ข้อ พบว่ามีนักเรียนที่มารับคำปรึกษามีระดับความเครียดสูงกว่าปกติปานกลางถึงมากมากโดยมีค่าคะแนนสูงกว่า 26 คะแนน รวมทั้งหมด 30 รายและอีก 5 รายมีระดับความเครียดสูงกว่าปกติเพียงเล็กน้อย นักเรียนที่มารับบริการส่วนหนึ่งมาโดยอาจารย์ที่ปรึกษานำมา 12 ราย และอีกส่วนหนึ่งมาด้วยตนเอง จำนวน 23 ราย ซึ่งพบว่านักเรียนที่มารับบริการให้คำปรึกษาทั้งหมด มีปัญหาที่ส่งผลต่อพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมร่วมด้วยดังนี้ นักเรียนที่มีปัญหาพฤติกรรมก้าวร้าว รุนแรง ทะเลาะวิวาท ทำร้ายตนเองและผู้อื่น หนีเรียนจำนวน 12 ราย แยกตัว ซึมเศร้า เครียด ไม่มีสมาธิในการเรียนจำนวน 4 ราย หนีเรียนเป็นประจำ ดิดเกมสค์คอมพิวเตอร์จำนวน 5 ราย มีปัญหาเรื่องชู้สาว มีพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสม และหนีเรียน จำนวน 6 ราย ดิดบุหรีและหนีเรียนจำนวน 8 ราย ซึ่งนักเรียนทั้งหมดที่มีปัญหาเหล่านี้ถึงแม้จะได้รับบริการคำปรึกษารายบุคคลและคำแนะนำต่างๆ จากทางโรงเรียนและคลินิกที่ใจวัยรุ่นแล้ว พบว่ายังไม่สามารถแก้ไขปัญหาพฤติกรรมดังกล่าวได้ ซึ่งส่งผลเสียต่อตนเองและผู้อื่นเป็นอย่างมาก ทั้งด้านการเรียนและด้านการปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น โดยสาเหตุที่ทำให้เกิดการมีปัญหาพฤติกรรมต่าง ๆ นั้นเกิดจากการมีปัญหาในครอบครัวที่เกิดจากครอบครัวหย่าร้างหรือขาดความอบอุ่น สาเหตุผิดหวังเกี่ยวกับความรัก มีปัญหาเกี่ยวกับเรื่องการเรียน มีการเลียนแบบพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมจากเพื่อน มีค่านิยมที่ไม่ถูกต้องเช่น มีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน มีการสูบบุหรี่เป็นค่านิยมนักเรียน ทำให้ไม่สามารถเผชิญกับปัญหาและปรับตัวกับสภาวะแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไปได้ ซึ่งกลุ่มนักเรียนที่มีปัญหาดังกล่าว เป็นกลุ่มที่มีภาวะเครียดสูงและใช้วิธีการเผชิญกับปัญหาต่าง ๆ ที่ไม่เหมาะสม ดังนั้นจึงแสดงให้เห็นว่านักเรียนเหล่านี้มีปัญหาดังกล่าว และอาจส่งผลให้เกิดปัญหาสุขภาพจิตตามมาได้(โรงพยาบาลบางปะหัน,2547) เพราะนักเรียนกลุ่มที่มีปัญหาดังกล่าวจะชักชวนให้เพื่อนรายอื่นเข้าร่วมกลุ่มด้วย และจะทำให้เกิดปัญหาตามมาอีกอย่างมากเช่น มีพฤติกรรมที่เลียนแบบกัน มีค่านิยมที่ไม่เหมาะสมและมีความเชื่อในเรื่องที่ผิดๆ ไม่สนใจเรียนเป็นต้น ปัญหาที่เกิดขึ้นเหล่านี้จะต้องให้การช่วยเหลือและดูแลอย่างต่อเนื่อง และต้องใช้ความสามารถในการแก้ไขปัญหอย่างเหมาะสม จากผู้ที่มีความรู้ความสามารถในการดูแลปัญหาด้านสุขภาพจิตและพฤติกรรมของวัยรุ่น จึงจะสามารถแก้ไขปัญหาเหล่านี้ได้

ปัญหาของวัยรุ่นโดยทั่วไปเป็นที่น่าสนใจอย่างมากของพ่อแม่ ผู้ปกครอง ครูและอาจารย์ ตลอดจนบุคคลอื่นๆที่เกี่ยวข้องกับการอบรมสั่งสอนหรือให้คำแนะนำแก่วัยรุ่น ด้วยเหตุที่วัยรุ่นเป็น

ระยะที่มีความเปลี่ยนแปลงในด้านการเจริญเติบโตทั้งทางด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์และสังคม เป็นวัยหัวเลี้ยวหัวต่อระหว่างความเป็นเด็กกับผู้ใหญ่ เป็นวัยที่เกิดความเครียดทางอารมณ์ได้ง่าย คนทั่วไปเห็นว่า เด็กวัยนี้มีปัญหาเกี่ยวกับการปรับตัวมากกว่าวัยอื่นๆ (ปรัชญา ถิมสุวรรณ, 2543) ความเครียดเป็นภาวะของอารมณ์หรือความรู้สึกที่เกิดขึ้นเมื่อเผชิญปัญหาต่างๆ ทำให้รู้สึกไม่สบายใจ คับข้องใจหรือถูกบีบคั้นกดดันจะทำให้เกิดความรู้สึกทุกข์ใจ สับสน โกรธหรือเสียใจ แต่ถ้ามีความเครียดที่ไม่มากนักจะเป็นแรงกระตุ้นให้คนเราเกิดแรงมูมานะ ที่จะเอาชนะปัญหาอุปสรรคต่างๆ ได้ คนที่มีความรับผิดชอบสูงจึงมักหนีความเครียดไม่พ้น สำหรับวัยรุ่นนั้นพบว่าปัญหาเกิดจากสิ่งแวดล้อมที่เปลี่ยนไป ส่งผลกระทบต่อจิตใจและร่างกายเป็นอย่างมาก ความเครียดที่เป็นอันตรายคือความเครียดในระดับสูงที่คงอยู่เป็นเวลานาน จะส่งผลเสียต่อสุขภาพร่างกาย จิตใจ พฤติกรรม ครอบครัว การทำงานและสังคมได้ ในกรณีที่เกิดความเครียดสูงและมีความเครียดอยู่เป็นเวลานานถึงแม้บุคคลนั้นจะต่อสู้ตกลงในที่สุดก็ทนไม่ไหว ก่อให้เกิดปัญหาทั้งสุขภาพกาย และสุขภาพจิตตามมา อาจกล่าวได้ว่าความเครียดในระดับที่ไม่มากนักมีประโยชน์ เพราะเป็นแรงกระตุ้นให้บุคคลเอาชนะอุปสรรค ความเครียดในระดับสูงจะส่งผลเสียทั้งร่างกายและจิตใจ (อัมพร โอตระกูล, 2538) ซึ่งพบว่าปัญหาความเครียดของนักเรียนในโรงเรียนบางปะหัน ที่เกิดจากการปรับตัวต่อสิ่งแวดล้อมด้านต่างๆ ไม่เหมาะสม ทำให้เกิดระดับความเครียดที่สูงและไม่สามารถเผชิญกับปัญหาที่เกิดขึ้นได้ ส่งผลกระทบต่อการศึกษาพฤติกรรม เช่น แยกตัว ก้าวร้าวรุนแรง ทะเลาะวิวาท หนีเรียน ปัญหาเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนหรือใช้ยาเสพติด เป็นต้น

ความสามารถในการเผชิญปัญหาของวัยรุ่นก็เป็นสิ่งสำคัญ หากวัยรุ่นมีวิธีการเผชิญปัญหาที่ไม่เหมาะสมก็จะไม่สามารถเผชิญกับปัญหานั้นได้สำเร็จ และอาจก่อให้เกิดปัญหาทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ การส่งเสริมความสามารถในการเผชิญปัญหาของวัยรุ่นให้เหมาะสมถือว่าเป็นปัจจัยที่สำคัญอย่างยิ่ง ที่จะทำให้วัยรุ่นสามารถปรับตัวกับปัญหาหรือภาวะแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไปได้ ปัญหาในการปรับตัวกับสิ่งแวดล้อมมักพบได้เสมอแม้ในวัยรุ่นปกติ โดยเฉพาะปัจจุบันมีความเสื่อมของครอบครัว ซึ่งเป็นสถาบันที่ใกล้ชิดวัยรุ่นมากที่สุด พบอัตราการหย่าร้าง การใช้ความรุนแรง ความสัมพันธ์ที่เหินห่างของสมาชิกในครอบครัว ฯลฯ พบว่าวัยรุ่นเป็นวัยที่มีปัญหาทางสุขภาพจิตสูงขึ้นเมื่อเทียบกับวัยเด็ก นอกจากปัญหาครอบครัว วัยรุ่นเองก็มีส่วนทำให้เกิดปัญหาไม่ว่าจะเป็นปัญหาสุขภาพจิตที่ส่งผลต่อพฤติกรรม อารมณ์ การปรับตัวหรือการเรียน ฯลฯ พบว่าแม้วัยรุ่นจะมีศักยภาพในการพัฒนา ขาดความรู้ประสบการณ์การตัดสินใจที่เหมาะสม ขาดความรับผิดชอบ ซึ่งสิ่งเหล่านี้จำเป็นต้องได้รับการดูแลประคับประคองจากผู้ใหญ่ (ลอนศรี วงศ์ชัย, 2541) และวัยรุ่นที่เผชิญต่อการปรับตัวในด้านต่างๆ ไม่เหมาะสมทำให้เกิดปัญหาตามมา เช่น การเรียนซ้ำ การหนีเรียน มีปัญหาครอบครัว ไม่กล้าแสดงออกขาดความเชื่อมั่นในตนเอง มักคิดว่าตนเองไม่มีความสามารถพอที่จะทำอะไรได้สำเร็จ มีปัญหาในการปรับตัวเข้ากับเพื่อน ซึ่งปัญหาเหล่านี้ส่งผลต่อการพัฒนาวัยรุ่นที่กำลังจะเป็นผู้ใหญ่ในอนาคต เกิดความเครียด

และเกิดปัญหาอื่นตามมา (อุมพร ตรังคสมบัติ, 2543) ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับสภาวะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในโรงเรียนบางปะหันจะพบว่าเป็นลักษณะเดียวกัน เนื่องจากเป็นช่วงของวัยรุ่นที่มีปัญหาในการปรับตัวต่อสิ่งแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไปในหลายๆด้าน ส่งผลให้เกิดความเครียดและไม่สามารถเผชิญกับปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นได้ จนก่อให้เกิดปัญหาด้านพฤติกรรมตามมา

ผู้ศึกษาจึงนำโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม มาใช้ในการดูแลนักเรียนที่มีปัญหาพฤติกรรมดังกล่าว โดยการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มมีจุดประสงค์เพื่อการแก้ไขปัญหานักเรียน โดยมิพยาบาลประจำคลินิกโรคใจวัยรุ่นเป็นผู้อำนวยความสะดวกในกลุ่ม และเป็นผู้เอื้ออำนวยให้กระบวนการกลุ่มดำเนินไปอย่างราบรื่น นักเรียนก็มีบทบาทช่วยเหลือสนับสนุนให้กำลังใจซึ่งกันและกัน ภายใต้อารมณ์ที่อบอุ่นไว้วางใจเข้าใจและยอมรับกัน นักเรียนแต่ละคนในกลุ่มมีโอกาสสำรวจทัศนคติของตนเข้าใจตนเองและผู้อื่น มองเห็นแนวทางในการปรับปรุงตนเอง ทำให้เกิดประโยชน์เบื้องต้นคือ ช่วยให้นักเรียนได้มีการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ ความเชื่อ และพฤติกรรมที่มีต่อตนเองและผู้อื่น รับรู้ถึงประโยชน์ของการได้รับข้อมูลย้อนกลับจากกลุ่ม (อรพรรณ ลือบุญธวัชชัย, 2545) โดยใช้กระบวนการกลุ่มในการจัดการกับความเครียด เพื่อลดระดับความเครียดและเพิ่มความสามรถในการเผชิญกับปัญหา ของนักเรียนที่มีปัญหาพฤติกรรม เนื่องจากการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ได้จัดขึ้นเพื่อให้นักเรียนที่มีความต้องการที่จะปรับปรุงแก้ไขปัญหาใดปัญหาหนึ่งร่วมกัน มาร่วมกันสนทนาถึงปัญหาและความขัดแย้งภายในใจ ได้ใช้ความคิดความสามารถในการค้นหาหนทางที่จะหลุดพ้นจากปัญหาและความขัดแย้งภายในใจของแต่ละคน กลุ่มจะช่วยให้ผู้รับการปรึกษากล้าที่จะเผชิญหน้ากับปัญหายอมรับสภาพการณ์ที่เป็นอยู่ ช่วยให้เกิดความชัดเจนในความรู้สึกละและความต้องการ รับผิดชอบต่อการแก้ปัญหา เอื้ออำนวยให้เรียนรู้แนวทางการปรับตัวและการมีชีวิตที่มีการพัฒนาอย่างเต็มที่ มีความพึงพอใจมากขึ้น สามารถปรับตัวเผชิญกับภาวะแวดล้อมได้เหมาะสม นำไปสู่ความงอกงามทางจิตใจเป็นบุคคลที่คุณภาพ ได้ใช้ความคิดความสามารถร่วมกันในการค้นหาทางที่จะหลุดพ้นจากปัญหา และความขัดแย้งในใจของแต่ละคน ให้เรียนรู้แนวทางการปรับตัวและการมีชีวิตที่มีการพัฒนาอย่างเต็มที่ (Ohlsen, 1988) ส่งเสริมการดำเนินชีวิตให้มีการดำเนินชีวิตอย่างสร้างสรรค์และมีความสุข สามารถพัฒนาการใช้ศักยภาพในการดำเนินชีวิตของตนเองได้เหมาะสม

ผู้ศึกษาเห็นว่าการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวคิดของออร์ลเซน และตามแนวคิดของอรพรรณ ลือบุญธวัชชัย จะเป็นวิธีการที่เหมาะสมในการเพิ่มความสามารถในการเผชิญกับปัญหาของนักเรียนที่มีปัญหาพฤติกรรมและช่วยลดความเครียดลงได้

คำถามของการศึกษา

1. การใช้การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มส่งผลต่อระดับความเครียดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาที่มีปัญหาพฤติกรรม ในโรงเรียนบางปะหันหรือไม่อย่างไร

2. การใช้การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มส่งผลต่อความสามารถในการเผชิญปัญหาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาที่มีปัญหาพฤติกรรม ในโรงเรียนบางปะหันหรือไม่อย่างไร

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

เพื่อศึกษาความเครียดและความสามารถในการเผชิญปัญหาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาที่มีปัญหาพฤติกรรม ในโรงเรียนบางปะหันก่อนและหลังการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

แนวเหตุผลและสมมุติฐาน

การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม จัดขึ้นเพื่อเป็นการช่วยเหลือบุคคลให้มีการพัฒนาความสามารถในการตัดสินใจและมีแนวทางในการปฏิบัติอันเป็นที่ยอมรับของสังคมได้ โดยเน้นในเรื่องปัญหาและการแก้ไขปัญหา ช่วยให้สมาชิกได้สำรวจและเผชิญหน้ากับปัญหาที่เกิดขึ้น ด้วยการทำความเข้าใจและค้นหาวิถีทางในการแก้ไขปัญหา ช่วยสร้างเสริมให้สมาชิกรับผิดชอบต่อปัญหาของตน นอกจากนี้กลุ่มยังช่วยให้สมาชิกได้พัฒนาตนเอง รู้จักปรับตัวและมีความพึงพอใจในชีวิตของตน ซึ่งการปรึกษาแบบกลุ่มเน้นที่สัมพันธ์ภาพระหว่างสมาชิกกลุ่ม ยอมรับนับถือความเข้าใจและความไว้วางใจซึ่งกันและกัน โดยกลุ่มทำให้สมาชิกพร้อมที่จะฝึกทักษะในการสร้างสัมพันธ์ภาพระหว่างบุคคลและทดลองปฏิบัติพฤติกรรมใหม่ๆเหล่านั้น(Ohlsen, 1988) การใช้วิธีการให้คำปรึกษากลุ่มที่เน้นการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ระหว่างเพื่อนที่มีปัญหาลักษณะคล้ายคลึงกัน เพื่อพูดคุยและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกันจึงเป็นอีกทางเลือกหนึ่งที่คุณศึกษานำมาใช้ โดยมีผู้ศึกษาทำหน้าที่เป็นผู้อำนวยความสะดวกในกลุ่ม และเป็นผู้เอื้ออำนวยให้กระบวนการกลุ่มดำเนินไปอย่างราบรื่น

นักเรียนก็มีบทบาทช่วยเหลือสนับสนุนให้กำลังใจซึ่งกันและกัน ภายใต้อารมณ์ที่อบอุ่น ไว้วางใจเข้าใจและยอมรับกัน นักเรียนแต่ละคนในกลุ่มมีโอกาสสำรวจทัศนคติของตนเองและผู้อื่น มองเห็นแนวทางในการปรับปรุงตนเอง ทำให้เกิดประโยชน์เบื้องต้นคือช่วยให้นักเรียนได้มีการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ ความเชื่อความรู้สึกและพฤติกรรมที่มีต่อตนเองและผู้อื่น รับรู้ถึงประโยชน์ของการได้รับข้อมูลย้อนกลับจากกลุ่ม (อรพรรณ ลีอนุญชวณิช, 2545)

เนื่องจากการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม จัดขึ้นเพื่อให้นักเรียนที่มีความต้องการที่จะปรับปรุงแก้ไขปัญหาใดปัญหาหนึ่งร่วมกัน มาร่วมกันสนทนาถึงปัญหาและความขัดแย้งภายในใจ ได้ใช้ความคิดความสามารถในการค้นหาหนทางที่จะหลุดพ้นจากปัญหา และความขัดแย้งภายในใจของแต่ละคน กลุ่มจะช่วยให้ผู้รับการปรึกษากลับมาเผชิญหน้ากับปัญหายอมรับสภาพการณ์ที่เป็นอยู่ ช่วยให้เกิดความชัดเจนในความรู้สึกและความต้องการ รับผิดชอบต่อการแก้ปัญหา เอื้ออำนวยให้เรียนรู้แนวทางการปรับตัว และการมีชีวิตที่มีการพัฒนาอย่างเต็มที่ มีความพึงพอใจมากขึ้น สามารถปรับตัวเผชิญกับภาวะแวดล้อมได้เหมาะสม นำไปสู่ความงอกงามทางจิตใจเป็นบุคคลที่

คุณภาพ ได้ใช้ความคิดความสามารถร่วมกันในการค้นหาทางที่จะหลุดพ้นจากปัญหา และความขัดแย้งในใจของแต่ละคน ให้เรียนรู้แนวทางการปรับตัวการมีชีวิตที่มีการพัฒนาอย่างเต็มที่ (Ohlsen, 1988) ซึ่งการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มไม่ใช่ลักษณะการสอน แต่เป็นการช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาได้สำรวจค้นหาและเผชิญกับปัญหาที่รบกวนจิตใจของเขาโดยตรง โดยมีผู้นำกลุ่มหรือผู้ให้การศึกษา คอยเอื้ออำนวยให้กระแสดำเนินไปอย่างราบรื่น เปิดโอกาสในการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ และความ รู้สึกระหว่างกันและกัน คอยสร้างสัมพันธภาพที่ดีให้มีอยู่อย่างต่อเนื่อง (เรื่องยศ กาพริจิตร, 2542)

ผู้ศึกษาเห็นว่าโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่พัฒนาขึ้น ตามแนวคิดของออสต์เซน ร่วมกับแนวคิดของออร์พอร์ด ถือเป็นวิธีที่เหมาะสมในการเพิ่มความสามารถในการเผชิญกับปัญหาของนักเรียนที่มีปัญหาพฤติกรรมและช่วยลดความเครียดลงได้ ซึ่งประกอบด้วยขั้นตอนของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มดังต่อไปนี้

ขั้นตอนที่ 1 การสร้างสัมพันธภาพ ประกอบด้วย การทักทาย การแนะนำตนเอง บอกจุดมุ่งหมายและประโยชน์ของการมาปรึกษา ประโยชน์ของการมาปรึกษา ตกลงเรื่องเวลาและการรักษาความลับ การเปิดประเด็นปัญหา การแลกเปลี่ยนความรู้เรื่องความเครียด โดยมีจุดมุ่งหมายให้สมาชิกของกลุ่มได้มีการสื่อสารและมีปฏิสัมพันธ์กันภายในกลุ่ม เมื่อมีสัมพันธภาพที่ดีจะทำให้ลดระดับความเครียดภายในกลุ่มและบรรเทาอารมณ์ที่ตึงเครียดของสมาชิกกลุ่มได้

ขั้นตอนที่ 2 การสำรวจปัญหา เป็นขั้นตอนที่เปิดโอกาสให้สมาชิกได้เล่าปัญหาและความรู้สึกต่างๆ เพื่อให้ทราบความเป็นมาของปัญหา ลักษณะของปัญหาและผลกระทบ ส่งผลให้สมาชิกได้มีการระบายความรู้สึกออกมา มีการรับฟังและร่วมแสดงความคิดเห็น แลกเปลี่ยนประสบการณ์และความรู้เรื่องปัญหาพฤติกรรมในวัยรุ่นซึ่งกันและกัน จะทำให้รู้จักการมองเหตุการณ์ในแง่ดี มีหลักในการประคับประคองตนเอง และสามารถเผชิญกับปัญหาได้ดีขึ้น

ขั้นตอนที่ 3 การเข้าใจปัญหาสาเหตุและความต้องการ ประกอบด้วย การทบทวน การสรุปข้อมูล การจัดเรียงลำดับของปัญหา พิจารณาและเลือกปัญหา สรุปประเด็นของปัญหาเพื่อวางแผนแก้ไข ผู้ให้การศึกษาจะทำหน้าที่ช่วยให้สมาชิกในกลุ่มได้พูดคุยถึงปัญหาและปัจจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ข้องกับปัญหา (Self - exploration) และถามถึงปัจจัยสำคัญที่ผู้รับการปรึกษายังไม่ได้พูดถึง ช่วยรวบรวมข้อมูลและสรุปเป็นตอนๆ ไป แลกเปลี่ยนความรู้เรื่องการเผชิญปัญหาและความเครียด จะทำให้สมาชิกกลุ่มมองเห็นปัญหาและเข้าใจปัญหาชัดเจนขึ้น ส่งเสริมให้สมาชิกรู้จักที่จะเผชิญปัญหาของตนเอง รู้จักการพึ่งพาตนเองและร่วมกันแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น

ขั้นตอนที่ 4 การวางแผนการแก้ปัญหา เป็นขั้นตอนที่ผู้ให้คำปรึกษาช่วยให้สมาชิกได้ใช้ศักยภาพของตนเองและกลุ่มร่วมค้นหาวิธีการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น โดยใช้ทักษะการให้ข้อมูลความรู้ การเสนอแนะ การให้กำลังใจและแลกเปลี่ยนความรู้ในเรื่องผลของการเผชิญกับปัญหา หลังจากที่ได้เห็นมุมมองที่แตกต่างจากตนเองของสมาชิกภายในกลุ่ม อาจช่วยทำให้ปัญหาต่างๆที่

เกิดขึ้นคลี่คลายลงมีแนวทางแก้ไขปัญหา โดยเป้าหมายที่ตั้งไว้ควรมีความเป็นไปได้และไม่ตั้งไว้สูงจนเกินไป หรือถ้าตั้งไว้สูงมากต้องยอมรับก่อนว่า อาจจะได้สมรรถนะตามที่คาดไว้ และควรมีกำหนดเวลาที่จะถึงเป้าหมาย เป้าหมาย ส่วนผู้ให้การปรึกษาเป็นผู้ช่วยให้สมาชิกได้พิจารณาถึงความเป็นไปได้และยอมรับข้อจำกัดของแต่ละบุคคล

ขั้นตอนที่ 5 การยุติกระบวนการ เป็นการยุติการปรึกษาและการสิ้นสุดของการปรึกษา เมื่อมีการหาทางออกได้ ซึ่งเท่ากับเป็นการจบของการให้การปรึกษามาก็ได้เผชิญกับความรู้สึกเกี่ยวกับการจากลาและการสิ้นสุดของกลุ่ม นำสิ่งที่ได้รับในกลุ่มไปใช้ในชีวิตประจำวัน ในเรื่องของการเผชิญกับปัญหาและความเครียดต่างๆ ที่เกิดขึ้น

ดังนั้นการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม จึงเป็นการช่วยเหลือบุคคลที่มีปัญหาหรือเกิดภาวะวิกฤติ ด้านอารมณ์ ความรู้สึกและพฤติกรรมในระดับจิตสำนึก โดยอาศัยสัมพันธภาพระหว่างสมาชิกกลุ่มเป็นพื้นฐาน ซึ่งมุ่งหวังให้บุคคลเกิดความเข้าใจตนเองและพัฒนาศักยภาพภายในตนเอง ให้มีความเข้มแข็ง จนสามารถเผชิญปัญหาในขณะนั้นได้อย่างรวดเร็วที่สุด และเกิดประสบการณ์การพึ่งตนเองได้ในระยะยาว(Ohlson, 1988) จากการเสนอแนวเหตุผลต่างๆ ดังที่ได้กล่าวมาทั้งหมดนั้น ได้ตั้งสมมติฐานดังนี้

การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มสามารถลดระดับความเครียดและเพิ่มความสามารถในการเผชิญปัญหาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาที่มีปัญหาพฤติกรรม ในโรงเรียนบางปะหันได้

ขอบเขตของการศึกษา

การศึกษานี้เป็นการศึกษา ผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่ให้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ถึงปีที่ 6 มีอายุตั้งแต่ 14-19 ปี ในโรงเรียนบางปะหัน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ที่มารับบริการด้วยปัญหาพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในโรงเรียน โดยมีนักเรียนที่มีปัญหาพฤติกรรมก้าวร้าว รุนแรง ทะเลาะวิวาท ทำร้ายตนเองและผู้อื่น หนีเรียนจำนวน 12 ราย แยกตัวซึมเศร้า เครียด ไม่มีสมาธิในการเรียนจำนวน 4 ราย หนีเรียนเป็นประจำ ดิดเกมส์คอมพิวเตอร์จำนวน 5 ราย มีปัญหาเรื่องชู้สาว มีพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสม และหนีเรียน จำนวน 6 ราย ดิดบุหรืและหนีเรียนจำนวน 8 ราย รวมทั้งหมด 35 ราย ซึ่งนักเรียนเหล่านี้ถึงแม้จะได้รับการคำปรึกษารายบุคคลและคำแนะนำต่างๆ จากทางโรงเรียนและคลินิกจิตเวชใจวัยรุ่นแล้ว ยังไม่สามารถแก้ไขปัญหามพฤกษกรรมดังกล่าวได้ นักเรียนทั้งหมดเป็นกลุ่มของนักเรียนที่มีความสามารถในการเผชิญปัญหาพอใช้ โดยวัดได้จากแบบวัดความสามารถในการเผชิญปัญหา ของजारูวรรณ จินดามงคล และมีภาวะเครียดสูงกว่าปกติปานกลางถึงมาก โดยมีค่าคะแนนความเครียดตั้งแต่ 26 คะแนนขึ้นไป โดยใช้ประเมินและวิเคราะห์ความเครียดด้วยตนเอง ของกรมสุขภาพจิต หลังจากนั้นได้ใช้โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ตามแนวคิดของออลส์เซน และออร์พรรณ ลีออนูชวิซซ์ ในการช่วยเหลือ โดยมีจุดมุ่งหมายที่จะช่วยเหลือให้นักเรียนกลุ่มดังกล่าว ให้มีความสามารถในการ

เผชิญกับปัญหาดีขึ้นและสามารถลดความเครียดของตนเองได้ หลังจากได้รับ โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มครบตามขั้นตอนที่กำหนดไว้

คำจำกัดความที่ใช้ในการศึกษา

1. การให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม หมายถึงกิจกรรมที่มีผู้ให้คำปรึกษาจัดให้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ถึงปีที่ 6 มีอายุตั้งแต่ 14-19 ปี ในโรงเรียนบางปะหัน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ที่มีปัญหาพฤติกรรมในโรงเรียนบางปะหัน จำนวน 35 ราย โดยมีนักเรียนที่มีปัญหาพฤติกรรมก้าวร้าว รุนแรง ทะเลาะวิวาท ทำร้ายตนเองและผู้อื่น หนีเรียนจำนวน 12 ราย แยกตัวซึมเศร้า เครียด ไม่มีสมาธิในการเรียนจำนวน 4 ราย หนีเรียนเป็นประจำ ดิคเกมส์คอมพิวเตอร์จำนวน 5 ราย มีปัญหาเรื่องชู้สาว มีพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสม และหนีเรียน จำนวน 6 ราย ดิคบุหรีและหนีเรียนจำนวน 8 ราย โดยโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มมีจุดมุ่งหมายที่จะช่วยเหลือให้นักเรียนกลุ่มดังกล่าว ให้มีความสามารถในการเผชิญกับปัญหาดีขึ้นสามารถลดความเครียดของตนเองได้ โดยใช้วิธีการปรึกษาหารือ แลกเปลี่ยนความคิดเห็นหรือวางแผนการแก้ไขปัญหาร่วมกันเป็นกลุ่ม ใช้ศักยภาพของตนเองและกลุ่มในการแก้ปัญหาร่วมกัน โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ประกอบไปด้วยขั้นตอน 5 ขั้นตอนคือ ขั้นตอนที่ 1 การสร้างสัมพันธภาพ ประกอบด้วยการทักทาย การแนะนำตนเอง บอกจุดมุ่งหมายและประโยชน์ของการมาปรึกษา ประโยชน์ของการมาปรึกษา ตกลงเรื่องเวลาและการรักษาความลับ มีการเปิดประเด็นปัญหา ขั้นตอนที่ 2 การสำรวจปัญหา เป็นขั้นตอนที่เปิดโอกาสให้สมาชิกได้เล่าปัญหาและความรู้สึกต่างๆ โดยเฉพาะปัญหาพฤติกรรมในโรงเรียน เพื่อให้ทราบความเป็นมาของปัญหา ลักษณะของปัญหาและผลกระทบ ส่งผลให้สมาชิกได้มีการระบายความรู้สึกออกมา มีการรับฟังและร่วมแสดงความคิดเห็น แลกเปลี่ยนประสบการณ์ซึ่งกันและกัน ขั้นตอนที่ 3 การเข้าใจปัญหาสาเหตุและความต้องการ ประกอบด้วยการทบทวน การสรุปข้อมูล การจัดเรียงลำดับของปัญหา พิจารณาและเลือกปัญหา สรุปประเด็นของปัญหาเพื่อวางแผน ขั้นตอนที่ 4 การวางแผนการแก้ปัญหาคือ เป็นขั้นตอนที่ผู้ให้คำปรึกษาช่วยให้สมาชิก ได้ใช้ศักยภาพของตนเองและกลุ่มร่วมกันหาวิธีการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น โดยใช้ทักษะการให้ข้อมูลความรู้ การเสนอแนะ การให้กำลังใจและให้ความรู้ในเรื่องการเผชิญกับปัญหา ขั้นตอนที่ 5 การยุติกระบวนการ เป็นการยุติการปรึกษาและการสิ้นสุดของการปรึกษา เมื่อมีการหาทางออกได้ เป็นการจบของการให้การคำปรึกษา สมาชิกจะได้เผชิญกับความรู้สึกเกี่ยวกับการจากลาและการสิ้นสุดของกลุ่ม นำสิ่งที่ได้รับในกลุ่มไปใช้ในชีวิตประจำวันในเรื่องของการเผชิญกับปัญหาและความเครียดต่างๆ ที่เกิดขึ้น โดยการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มทั้ง 5 ขั้นตอน ใช้ระยะเวลาในการให้คำปรึกษาครั้งละ 1 ชั่วโมง สัปดาห์ละ 2 ครั้งรวมระยะเวลาทั้งหมด 3 สัปดาห์ มีผู้ศึกษาที่เป็นพยาบาลประจำคลินิกโรคใจวัยรุ่นเป็นผู้ให้คำปรึกษา และมีอาจารย์ฝ่ายปกครอง 1 ท่านเป็นผู้ช่วยในการให้คำปรึกษา

2. ความเครียด หมายถึง ภาวะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในโรงเรียนบางปะหันที่มีปัญหาพฤติกรรมที่ไม่สามารถปรับตัวได้เมื่อต้องเผชิญกับสภาวะที่ไม่เหมาะสม ส่งผลกระทบต่อทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์และสังคม อาจเกิดจากมีภาวะบีบคั้น กดดันทั้งทางด้านจิตใจและร่างกาย ประเมินได้จากแบบประเมินและวิเคราะห์ความเครียดด้วยตนเอง ของกรมสุขภาพจิต ที่ประเมินเกี่ยวกับความรู้สึกที่มีผลเสียต่อสุขภาพ การพักผ่อน ลักษณะการแสดงออกทางร่างกายที่ส่งผลต่อความเครียด มีคำถามทั้งหมด 20 ข้อ หลังประเมินพบว่ามีคะแนนมากกว่า 26 คะแนนขึ้นไป ซึ่งว่ามีระดับความเครียดสูงกว่าปกติปานกลางถึงมาก พอที่จะก่อให้เกิดผลเสียต่อบุคคลได้

3. ความสามารถในการเผชิญปัญหา หมายถึง ความพยายามของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาที่มีปัญหาพฤติกรรมในโรงเรียนบางปะหัน ได้นำมาใช้เพื่อบรรเทาและจัดการกับเหตุการณ์ที่เป็นสาเหตุที่ก่อให้เกิดปัญหาพฤติกรรม โดยใช้ศักยภาพและความสามารถเพื่อปรับตัวให้เหมาะสมกับสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไปเพื่อให้คลี่คลายและเผชิญกับปัญหาที่เกิดขึ้นได้ ประเมินได้จากการทำแบบวัดความสามารถในการเผชิญปัญหาของจากรูวรรณ จินตางคผล ที่ได้พัฒนามาจากแบบวัดพฤติกรรมการเผชิญปัญหา (JCS) ของ Jalowicz โดยวัดได้จากพฤติกรรมที่แสดงออก 6 ด้าน คือ การแก้ไขอารมณ์ตึงเครียด การบรรเทาอารมณ์ตึงเครียด การใช้การประคับประคอง การพึ่งพาตนเอง การเผชิญหน้ากับปัญหา การมองเหตุการณ์ในแง่ดี พบว่าหลังการประเมินนักเรียนที่มีปัญหาพฤติกรรมในโรงเรียนบางปะหัน มีค่าความสามารถในการเผชิญปัญหาอยู่ในระดับพอใช้

4. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาที่มีปัญหาพฤติกรรม หมายถึงนักเรียนที่กำลังศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2- 6 ที่มีอายุตั้งแต่ 11-19 ปี ในโรงเรียนบางปะหัน จำนวน 30ราย คัดเลือกโดยอาจารย์ฝ่ายปกครองของโรงเรียนบางปะหัน ที่คัดเลือกนักเรียนที่มีปัญหาพฤติกรรมได้จากลักษณะพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมที่เกิดขึ้นในโรงเรียนดังต่อไปนี้

- แต่งกายผิดระเบียบข้อบังคับทางโรงเรียนและได้รับการตักเตือนเกิน 3 ครั้ง
- ขาดเรียนบ่อยโดยไม่ลาหรือแจ้งสาเหตุให้ทราบหรือมีหนังสือเตือนผู้ปกครองเกิน 2 ครั้ง
- พุดจาไม่เรียบร้อยหรือพุดคำหยาบ โดยเฉพาะกับอาจารย์หรือเพื่อนต่างเพศเป็นประจำ
- ไม่สนใจการเรียนเช่นไม่ส่งงานตามกำหนด รบกวนเพื่อนเวลาเรียนถูกตักเตือนเกิน 3 ครั้ง
- ชอบก่อเรื่องทะเลาะวิวาทหรือชักชวนเพื่อนก่อความไม่สงบๆ กระทำแบบนี้เกิน 2 ครั้ง
- แสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมอื่นๆ เช่นเที่ยวสถานเรีงรมย์ เล่นการพนัน มีอาวุธติดตัว

ประพฤติกรรมในทำนองผู้สาวฯ หลังจากรับการตักเตือนแล้วยังมีการกระทำซ้ำอีกเกิน 1 ครั้ง

โดยนักเรียนที่มีปัญหาพฤติกรรม ในโรงเรียนบางปะหัน จะมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมตามที่กล่าวมาคนละ 2 ถึง 3 พฤติกรรมขึ้นไปดังนี้ นักเรียนที่มีปัญหาพฤติกรรมก้าวร้าว รุนแรง ทะเลาะวิวาท ทำร้ายตนเองและผู้อื่น หนีเรียนจำนวน 12 ราย แยกตัวซึมเศร้า เครียด ไม่มีสมาธิในการเรียนจำนวน 4 ราย หนีเรียนเป็นประจำ ดิคเกมส์คอมพิวเตอร์จำนวน 5 ราย มีปัญหาเรื่องผู้สาว มีพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสม และหนีเรียน จำนวน 6 ราย ดิคบุหรีและหนีเรียนจำนวน 8 ราย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ใช้เป็นแนวทางในการจัดบริการการพยาบาลในกลุ่มของนักเรียนวัยรุ่น ในโรงเรียน และใช้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนที่เหมาะสมสำหรับโรงเรียนได้
2. ใช้เป็นแนวทางในการนำไปสู่การวิจัย